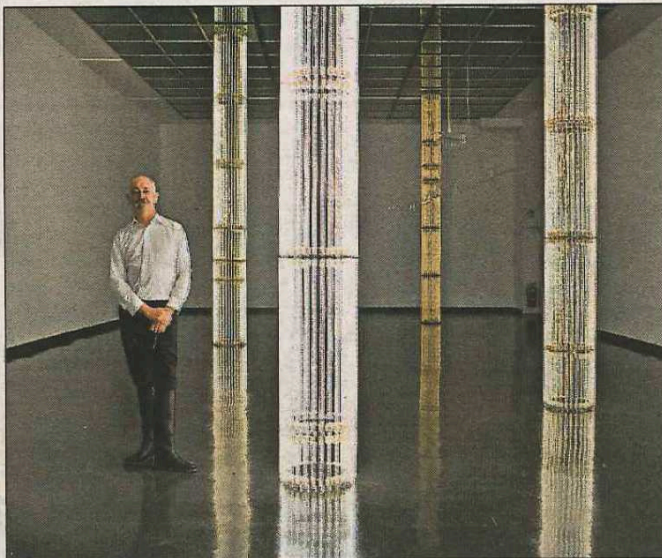

På samtidens dansegulv

CHILL OUT: «En chilly minimalisme. Andakt for materialister», kaller vår anmelder Cerith Wyn Evans' installasjoner i Bergen Kunsthall. FOTO: ODD NERBØ

utstilling billedkunst

Cerith Wyn Evans - Bergen Kunsthall
Len Lye - Hordaland kunstsentrum

Opplevelsesbilder fra rommet utenfor
rammen.

TENDENSEN I DET MODERNE går mot en «avkunjstingsprosess». Dette er nærmest blitt et refreng i etterkrigstidens kunstfilosofi og som regel er det kulturindustrien som får skylden. Den reduserer oss til passive konsumenter og legger alle mulige hindringer i veien for at vi, i øyekontakt med den gode kunsten, kan ta del i selve skapelsesprosessen.

TO AKTUELLE UTSTILLINGER setter denne diagnosen på vent. Den ene er spektakulær, den andre underholdende. Begge legger seg tett opp til den standardiserte formen for nytelse vi ellers finner i klubbmiljøer, på dansegulv og popkonsserter.

For waliseren Cerith Wyn Evans er dette en selvfølge. Kunsten er grenseløs og, i en viss forstand, antikulturell. Han viste det på biennalen i Venezia i 2003 på «Utopia Station» - avdelingen for kunst i transitt, den gang en global tendensmaskin satt sammen av verk på tvers av alle geografiske grenser. En workshop som ville overskride samtiden.

HOVEDVERKET «S-U-P-E-R-S-T-R-U-C-T-U-R-E» i Bergen Kunsthall kan også nytas som en slags utopi. Verdien ligger i det overgripende og sensualistiske, ikke i eksplisitte budskap og store tanker. Installasjonen kan minne om et påkostet sansestimuleringsrom. En rekke spesialkonstruerte lys-søyler gløder med varierende styrke, som innmaten i gamle brødrister. Ned fra taket i storsalen

henger noe som minner om et lite pipeorgel i gjennomsiktig plast. Varmen fra søylene blander seg med det vekslende lyset og de stigende og fallende fløytelydene. Det er i det hele tatt noe høyst svevende og ubestemt over denne utstillingen, lysfontener og orgelklanger, supplert med perforerte boksider i glass og ramme. Jeg tolker de hullede arkene som partiturer for en toneløs musikk. En «chilly» minimalisme. Andakt for materialister.

LYDBILDENE til Len Lye (1901-1980) hører riktignok hjemme i en helt annen tid, men prosessen, selve den måten vi opplever dem på, ligner. På Hordaland kunstsenter vises seks av multikunstneren Lyes filmer fra perioden 1935-1979. De fleste av dem er dansende, abstrakte animasjoner, skapt ved at kunstneren har risset og malt direkte på celluloiden. Det ser umiddelbart eksperimentelt ut, men den som gir seg tid til å følge sekvensene fra begynnelse til slutt (anbefales!) vil fort falle inn i et mønster. Det er en rytmisk redigering som styrer det hele, en visuell «worldmusic» komponert lenge før kategorien ble kommersiell. Utstillingen er snedig iscenesatt som en situasjon hvor vi må bevege oss i forhold til filmene for å få med oss alt. Et kunsthistoriens diskotek.

GOD KUNST oppleves aldri i et vakuum. Tenker vi etter, så handler det alltid om forventninger, om å gå inn i verket som aktive medskapere og fullbyrde det. Dette er Wyn Evans estetikk i et nøtteskall, like mye som Len Lyes. En kunst som parkerer den profesjonelle fortolkeren på et sidespor og i stedet appellerer til synet selv og til bildenes egne lover.